

Troba l'error

Ves quina dona trobaria gust a que se li agarbonés un ànec ni que fos el mateix Zeus

RETRATS DEL NATURAL

JORDI LÓPEZ PEÑA, 'JORDI LP'

HUMORISTA I XÒUMAN

(55)

PERE VIRGLI

Sentir l'esclat d'una riallada

TONI VALL
BARCELONA

“**P**odeu riure tant com vulgueu, però aplaudir ho teniu prohibit. No fos cas que us saltés pels aires la via que porteu al braç i tinguéssim un disgust”. I més d'una riallada es va sentir a la sala d'espera de l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa. El Jordi LP fa temps que no surt a la tele però està més actiu que mai, i manté l'humor afinat i afilat i la diversitat de públics.

Un dels públics és aquest, les persones amb salut delicada que visita regularment per intentar que un somriure complementi el fàrmac i que els efectes beneficiosos puguin multiplicar-se en el seu organisme, necessitat sens dubte de bones sensacions i efectes terapèutics. I no hi ha dubte que per a ell el riure és la millor de les teràpies: s'hi dedica i la cultiva des de temps immemorials. És un xòuman fet a si mateix, arrelat des del moll de l'os a la saníssima cultura de l'acudit, la imitació, la cançó satírica i la capacitat, en fi, de fer broma de tot, o de quasi tot.

La televisió el va fer molt popular però tot plegat ve de més lluny. Ja fa més de trenta anys que viatja amunt i avall amenitzant entregues de pre-

mis i fent de mestre de cerimònies per a convencions d'empreses. Aquesta encara és avui la seva ocupació principal, una feina sense transcendència pública que, per tant, no li injecta notorietat però de la qual se sent orgullós i contentíssim. Treballa l'humor amb la perseverança de l'artesà, sempre atent a l'actualitat per injectar-hi el màxim de frescor i fugir del recurs fàcil. Té el seu repertori, esclar, la seva manera de veure i enfocar l'espectacle, sap què funcionarà i què és millor no forçar gaire perquè segurament no riurà ni l'apuntador. L'ofici i l'experiència són els seus millors consellers. Se'ls escolta sempre i sempre l'aconsellen bé.

El Metralleta

Impossible recordar quan va ser la primera vegada que va fer riure. Segurament va ser a l'escola, quan s'imitava a ell mateix i a la seva tarmudesa. Li deien el Metralleta, amb això està tot dit. Aviat comença a actuar en discoteques i sales de festes on forja la proximitat amb el públic i s'acostuma a la immediatesa i la geometria del gag. Combina la creixent dedicació artística amb la feina com a director per a Catalunya d'una empresa de vídeos per a hotels. Durant una actuació al mític local Don Chufo de Barcelona, un directiu de TV3 es fixa en ell –“Estaves actuant per a sis perso-

Experiència
Acumula més de 3.000 programes televisius fets i valora la feina feta

Memòria
Recorda amb molta estimació els anys de 'Tres pics i repicó', a TV3

nes i ho feies com si fossis a Broadway”, li va dir– i li demana si seria capaç de condensar les essències de l'espectacle per a una breu intervenció al nou programa que s'està preparant. És *Tres pics i repicó*, esclar, i així neix el Bocagrossa, aquell entranyable bocamoll, més fantasma que fet d'encàrrec, que li ven totes les motos possibles a l'Antoni Bassas. Ho recorda com una experiència fantàstica, bona televisió en directe, energètica i tensada com la corda d'un funàmbul.

Valerio Lazarov el fitxa per a Telecinco amb un contracte per tres anys. A la cadena privada, acabada de crear, hi fa de tot. Són els anys del *Tutti frutti*, les *Mama Chicho* i tot tipus de gales i espais còmics a preu fet. Una universitat accelerada amb molt bons moments i alguns de no tan bons. No guarda especial bon record de segons quines coses que li feien fer, acudits de baix to i humor fàcilot: “Sóc conscient que vaig formar part d'un tipus de televisió nefasta”. En canvi, conserva records agradables d'haver presentat programes com *La batalla de las estrellas* i *Entre platos anda el juego*. De dilluns a dijous a Madrid, i feina sense parar. Ah! I *Ven a cantar*, el programa de karaoke que el porta a passejar per totes les platges del país.

Després, retorn a TV3 amb *El joc del segle*, i, uns anys més tard, amb *Surti com surti*. L'última experièn-

cia catòdica és *Forat 18*, el programa de golf que combina l'esport i les entrevistes. Amb la distància i la perspectiva del temps –acumula al currículum més de tres mil programes de televisió–, valora amb estimació la feina feta. I no estalvia el punt de vista crític, tant amb ell mateix com amb la televisió que es fa avui en dia: “La comicitat està enllaunada, li falta espontaneïtat, no hi ha gaire talent i es premien uns valors poc edificants”.

També ha fet teatre –*Er Camino de Santiago*– i ha actuat en tot tipus de sales de festes i saraus. “He tancat l'*Up&Down*, l'*Scala* i *Don Chufo*”, recorda amb ironia. Amb la complicitat del director Angel Alonso prepara un retorn als escenaris, la destil·lació del seu xou habitual però teatralitzat perquè casi amb l'inigualable registre del teatre. La primera actuació serà el 2 de maig a Calafell (Baix Penedès).

El Jordi LP assegura que estima profundament la seva professió, no pot viure sense ella, la coneix del dret i del revés i té molta mili al darrere. Però no està cansat. Concep l'ofici d'humorista com el d'un visionari que critica allò que l'envolta però sense estar més enllà del bé i el mal, tocant de peus a terra i calibrant sempre el més valuós dels sentits: el sentit comú. Si se sap fer bé, la riallada brota sola i és la millor recompensa. —